

Cunst
2014 JUBILEUMJAAR
KVF 25 JAAR

**DIGITAAL TIJDSCHRIFT
VOOR CULTUUR, KUNST EN LANDSCHAP**

FLEVOLAND

04 / 2014

April

2014

Redactioneel

Hoe ziet de wereld er over 25 jaar uit? 25 jaar geleden konden we niet bedenken dat we nu allemaal met een mobiele telefoon zouden lopen, dat een arts met een 3D printer een schedel zou printen en die zou plaatsen in het hoofd van een jonge vrouw en haar zo hielp. We zouden niet bedacht hebben dat er een Paus zou komen die mateloos populair zou zijn, of dat er in Nederland een politieke moord zou worden gepleegd. 25 jaar geleden hadden we niet kunnen bedenken dat er vliegtuigen in het World Trade Centre zouden vliegen en dat die twee torens zouden instorten. Hoe ziet de wereld er over 25 jaar uit? De kunstenaars van de KVF zijn daar nu over aan het nadenken. Op zondag 29 juni kunt u de resultaten zien bij de tiende editie van Natuurkunstpark. Maar we kijken niet alleen vooruit, we kijken in deze CUNST ook terug. Het project Natuurkunstpark in vogelvlucht. Maar we kijken natuurlijk ook gewoon naar het nu. De rest van CUNST is vol met projecten van dit moment. Ik hoop dat u er van geniet!

Tot de volgende maand!
Hein Walter

Inhoud

pag 1	Projecten uit het Verleden
	Poëzie in Beeld
pag 2/5	Over creativiteit en bevoegenheid
pag 6/17	Projecten uit het Verleden
	Natuurkunstpark
pag 18	Beschouwing
pag 19	Ad Kuijper: Zapp Cultuur
pag 20/22	De Muren van Archipel
pag 23/24	Schetsontwerp opdrachten
pag 25	Een pluim voor onszelf
pag 26/33	Voorjaarssalon
pag 34	De week van de Verbeelding
pag 35	Dood Spoor
pag 36	De Verbeelding
pag 37	Mary Fontaine
pag 38	Museumbezoek oproep
pag 39/41	Kotterbos
pag 42	De Warande
pag 43	Adressen

Het maandelijks tijdschrift CUNST wordt gemaakt door de Kunstenaars Vereniging Flevoland.
www.flevokunst.nl

Wilt u CUNST maandelijks in uw mailbox ontvangen?

Stuur een mail naar heinwalter@tiscali.nl.
Gebruik dit adres ook voor kopij of vragen.
Bellen kan ook: 06 51924882

Schokland

*Zal het in Kampen beter zijn?
Ik denk.... nou ik weet niet.
Of was het hier toch beter.
Schokland is dan niet zo groot.
Maar om het eiland is wel water.
Misschien dat ik in Kampen wel te eten krijg.
We hebben hier heel veel armoede.
Weet je, ik denk dat het daar beter wordt.
Ik hoop dat mijn man een goed beroep krijgt.
En dat mijn zoon veel vrienden maakt.
Misschien kunnen we wat verbouwen op het land?
Weet je, op het land hier stond altijd graan,
tarwe, rogge en nog
veel meer waar ik dan wel brood van maakte.
Het zou kunnen dat we een boerderij krijgen.
Met dieren, koeien misschien wel.
Hier zijn kleine dorpjes en ook kleine boerderijtjes
en al die mooie molens.
Hier zijn haventjes en er is een vuurtoren
en er zijn ook dijken.
We krijgen een beter leven,
ik heb er vertrouwen in.
Ik moet nu gaan.*

*Thera Coenrades
De Koperwiek
Emmeloord
groep 8*

Dit is een van de 214 die werden geschreven door leerlingen van basisscholen in de Noordoostpolder. Dit KVF project heette Poëzie in Beeld. Het eindproduct was een serie van 20 posters, gemaakt door 20 verschillende kunstenaars bij gedichten van leerlingen over de geschiedenis van de Noordoostpolder.

Zie http://www.flevokunst.nl/sites/default/files/projects/651/poezie_in_beeld_70_jaar_nop_kvfv.pdf

Cornelis Lely

Ik vind dit niet zo'n goed idee.
Ik wel, door meer polder meer
inwoners.

En wie gaat dat allemaal betalen?
De mensen moeten mee betalen.

En hoeveel moeten die mensen betalen?

Iedereen betaalt 2 euro, zo kunnen we dat betalen.

En hoe gaat het dan heten?

Nee, slecht idee, Flevoland.

Ja en dan hoort dat bij elkaar.

Oke, maar de dorpen, hoe heten die?

Ik weet het al,

Kraggenburg,

Marknesse, Bant,

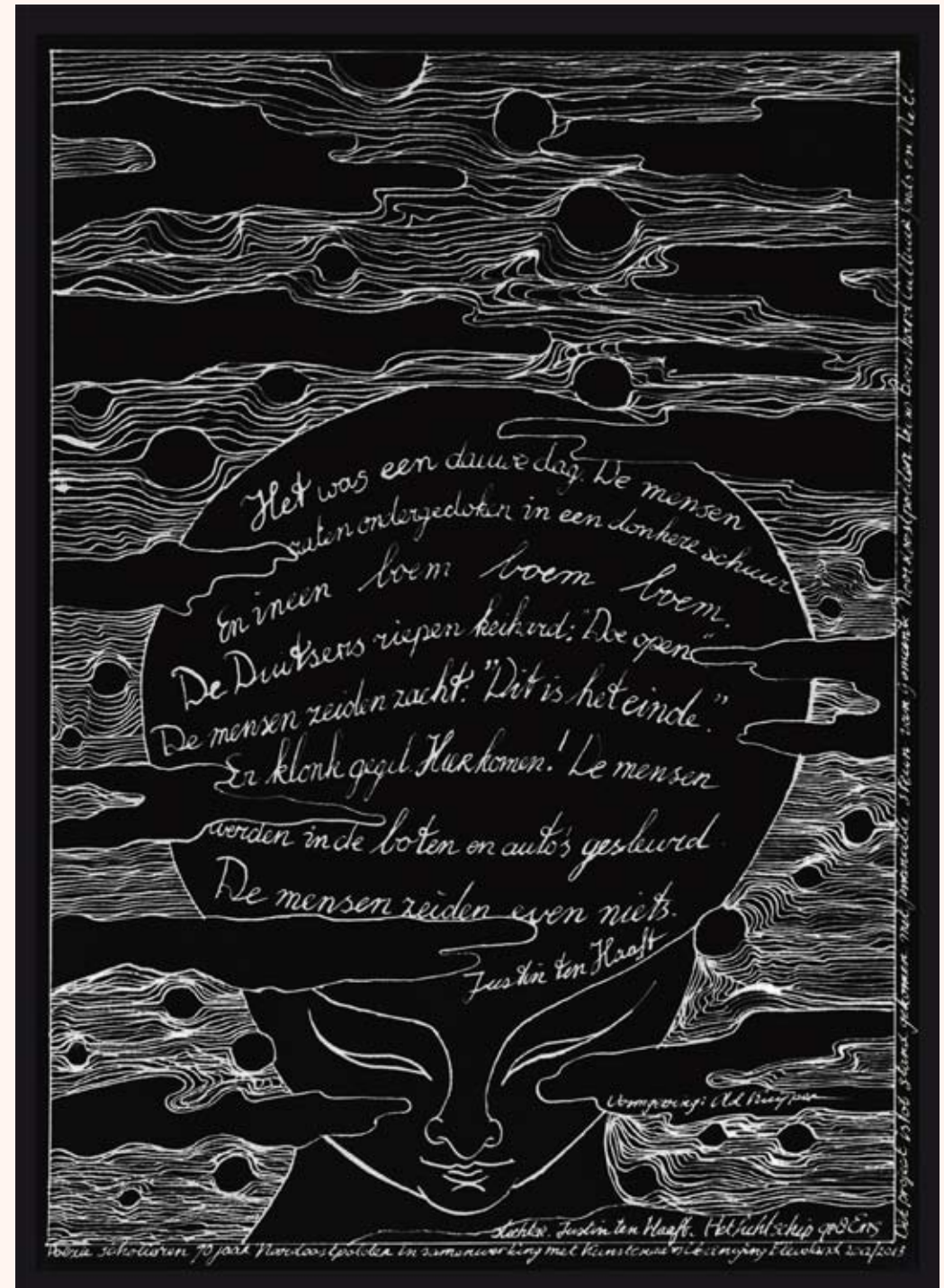
Creil, Rutten, Espel,

Ens, Emmeloord,

Luttelgeest, Nagele,

Tollebeek.

Jessey Takes

Over creativiteit en bevlogenheid

Hein Walter, huidig artistiek leider over de KVF

In het vorige nummer stond een portret van Hendrik Baartman, een van de oprichters van de KVF en in feite de eerste voorzitter van de KVF. In het volgende nummer zal een portret staan van Ab van Luin, een zelfportret. Ab is de huidige voorzitter. Hij zal schrijven over zijn motivatie om de KVF voor te zetten, te leiden.

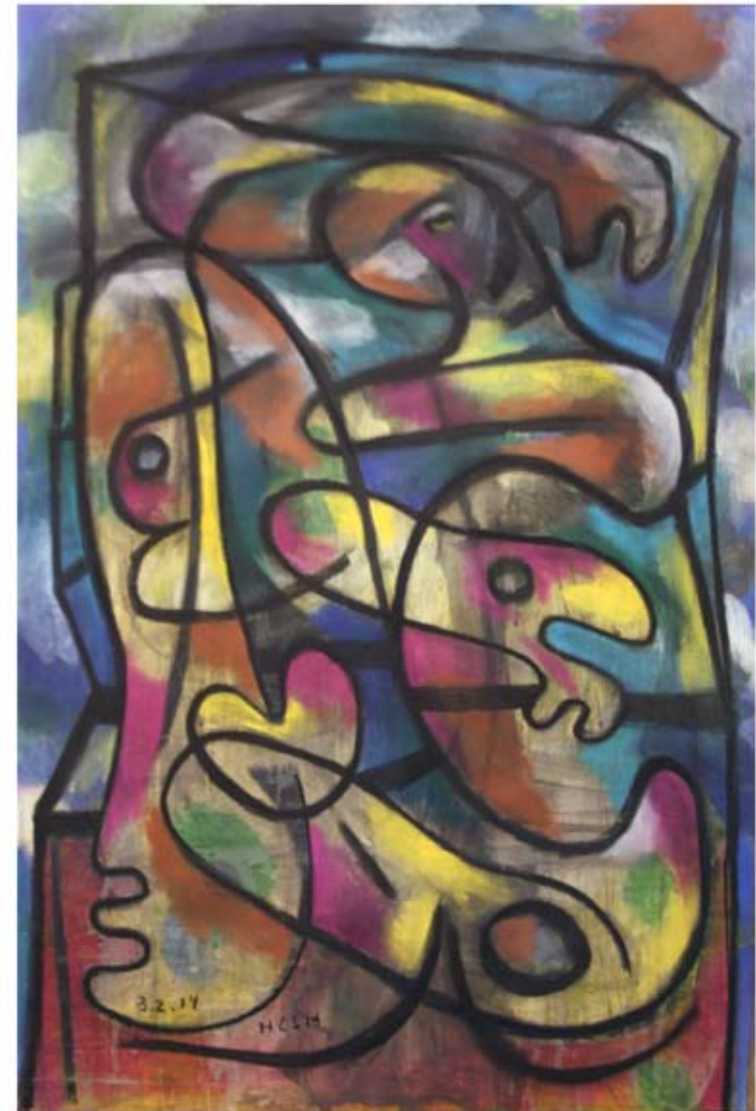
In dit nummer staat mijn verhaal, mijn visie op de KVF, mijn visie op kunstenaarschap. Omdat ik binnen de KVF vooral bekend ben door mijn teksten en de meeste mensen me kennen als dichter, hier in deze CUNST mijn beeldend werk.

De KVF heeft in haar vijftiengjarige geschiedenis al aardig wat voorzitters gehad. Maar ze zijn bijna allemaal van voor mijn tijd. Eigenlijk weet ik alleen hoe Ab en ik aan het voorzitterschap invulling gaven. Ab was voorzitter toen ik lid werd van de KVF en Ab werd een kleine tien jaar later opnieuw voorzitter toen mijn functie veranderde van voorzitter naar artistiek leider.

Qua bevlogenheid lijken we op elkaar en we vullen elkaar goed aan. En natuurlijk is Trudy van der Meer er ook. In naam is Trudy penningmeester, is Ab voorzitter en ben ik artistiek leider...maar eigenlijk hebben we de laatste jaren een driekoppig voorzitterschap gehad: Trudy de nuchtere en de dienende, Ab de diplomatieke die zich goed weet te bewegen in politieke en bestuurlijke kringen en ik de scheppende. We zijn alledrie verbindenders.

Marisja en Nina maken ook deel uit van het bestuur, en er zijn meer kunstenaars die bij het besturen en organiseren betrokken zijn, maar de dagelijkse dingen worden gedaan door het drietal.

Ik zie mijzelf als een gedreven artistiek leider; ik zoek kansen voor ons als groep, maar ik vergeet daarbij mezelf niet, want kunst maken is ook mijn werk, mijn beroep, daar leef ik van. Ik geloof in enthousiasme. Kun je enthousiast worden van een project, dan doe je mee. Word je niet enthousiast? Dan is meedoen

Houdini - 2014

Een nacht in Artis - 2013

Strijd - 2013

zinloos – voor jezelf, voor de groep, voor de samenleving – want zonder enthousiasme wordt het een inspiratieloos kunstwerk; geen kunstwerk, maar gekunsteld werk. Die stelregel geldt voor ook mijzelf, voor mijzelf als artistiek leider, voor mezelf als fondswerver, als projectleider en ook als exposierend kunstenaar. Ach, dat geldt eigenlijk wat mij betreft voor iedereen en voor alles, het hele leven. Doe je iets zonder enthousiasme, doe het dan niet, want je doet er niemand een plezier mee.

Naast het enthousiasme waarin ik geloof, geloof ik ook in verantwoordelijkheid. Ik geloof dat wij als kunstenaars in de huidige maatschappij een grotere verantwoordelijkheid hebben dan we ons bewust zijn. Creativiteit is in onze tijdspanne van groot belang. Ook bevlogenheid is dat, gedrevenheid. Wij moeten, geloof ik, als kunstenaar laten zien dat bevlogenheid werkt, dat het ons goed doet, dat het de maatschappij goed doet. Niet de materiële welvaart maakt ons gelukkig, niet de nieuwe auto's, niet de glimmende en High Tech spullen, maar enthousiasme maakt mensen gelukkig. Enthousiasme komt van binnenuit. Kunstenaars zijn bij uitstek de mensen die in staat zijn om te luisteren naar hun innerlijke stem. Wij weten wat het is om inspiratie te krijgen. Wij moeten het goede voorbeeld geven.

Ik klink als een missionaris, daarvan ben ik me bewust en sommige mensen zijn daar allergisch voor, maar het is de drijvende kracht achter de dingen die ik onderneem. We moeten als kunstenaars een groep zijn, daar geloof ik werkelijk in. Niet ons eigen belang moet voorop staan, maar het groepsbelang. En als het de groep goed gaat, dan gaat het ook met de individuele leden goed. We kunnen als groep een verschil maken, door met elkaar samen te werken, door elkaar te beïnvloeden, door elkaar de ruimte te geven om onze eigen innerlijke stem te laten spreken, onze eigenheid te laten bloeien. Samen zijn we groter dan ieder apart.

We zijn geen kunstenaars die zich in de toplagen van de kunstwereld bewegen.

Ons werk is niet in musea te zien (uitzonderingen daargelaten), we worden niet gevolgd door beroemde verzamelaars, maar ons werk is wel degelijk belangrijk. Belangrijk voor onszelf en onze directe omgeving. We maken hier verschil. En in de schaduwen van het niet zo vaak in het landelijke nieuws komende Flevo-land worden zeker parels gemaakt – het is niet erg dat de grote wereld ze niet ontdekt; als wij ze maar zien.

Toen ik in 2001 in aanraking kwam met de KVF, met het project Omtrent Deuren, was ik verrast door de stelregel van de KVF: kunstenaars worden betaald voor het werk dat ze maken. Middels subsidie; in die tijd met subsidies van gemeente en provincie. Mij sprak dat erg aan, zo moest het zijn! Kunstenaars maken werk voor de maatschappij (schoonheid voor het algemeen nut, een spiegel voor de maatschappij, kunst als kritiek, kunst als filosofie, als leefregel, als voorbeeld) en de maatschappij betaalt ons voor die rol. Niet de individuele burgers geven ons geld, want in Nederland betalen mensen nauwelijks voor kunst, maar overheden. Prima. En dat vind ik nog steeds een van de sterke pijlers onder de KVF: we doen ons best om de kunstenaars te betalen voor hun werk. In dat opzicht zijn we overigens een opvallende vereniging. Bij andere verenigingen moet je soms betalen om te mogen exposeren, bij ons word je betaald als je meedoet aan projecten.

En binnen de KVF zijn er inmiddels aardig wat vriendschapsverbanden ontstaan. Vruchtbare bodem!

Ik werk vanuit de KVF, maar ook vanuit een andere organisatie: stichting De Zijderups - stichting voor sociaal-maatschappelijke kunstprojecten. Af en toe lopen de KVF en stichting De Zijderups door elkaar. Zo kan ik via De Zijderups kunstprojecten uitvoeren waar ik de kunstenaars van de KVF kleine opdrachten voor kan geven. Vanuit de Zijderups werk ik vanuit dezelfde bezieling en vanuit dezelfde grondgedachte: wij doen werk voor de maatschappij en de maat-

Dieren - 2014

Over het loeien bestaan grote misverstanden- 2014

schappij betaalt ons (via subsidies) voor ons werk. Dat is een goede deal.

Hoe de KVF de komende 25 jaar in mijn ogen verder moet?

Bevlogenheid is de eerste voorwaarde. Zonder bevlogenheid geen kunst.

Kleinschaligheid is de tweede voorwaarde. Voor mij is kleinschaligheid een woord dat nauw verwant is met betrokkenheid. We mogen best groter worden en we mogen best buiten de grenzen van Flevoland of zelfs Nederland gaan kijken, maar de kleinschalige verhoudingen tussen de leden moeten we koesteren, want die band maakt ons sterk.

Kwaliteit is de derde voorwaarde. We moeten een open vereniging zijn die open staat voor talent dat nog niet is ontloken, we moeten ruimte geven aan talentontwikkeling, maar we moeten altijd streven naar kwaliteit en onszelf daarop aanspreken. Daarom organiseren we regelmatig gesprekken tussen leden, atelierbezoeken, zodat de leden naar elkaars werk kijken en elkaar feedback geven.

Werk uit 1986

Samenwerken is de vierde voorwaarde. Samenwerken als groep binnen tentoonstellingen en projecten, maar ook als individuele kunstenaars onderling, en als KVF als partner met andere organisaties. Samenwerken is het woord van de toekomst. En de toekomst is al een tijdje aan de gang.

Zoeken naar het nieuwe, dat is de vijfde voorwaarde. Nieuwe, jonge leden, maar ook nieuwe projecten, nieuwe middelen. Het oude moeten we behouden, want Flevoland is nog te jong om het oude te vergeten, maar we moeten voortdurend op zoek naar het nieuwe. Dat kost energie, maar het nieuwe geeft altijd weer energie terug.

Hein Walter

KVF 25 JAAR Projecten uit het verleden

NatuurKunstPark

In 2005 organiseerden we voor het eerst het project Natuurkunstpark. Een project in Natuurpark Lelystad, waarbij kunstenaars aan de hand van een thema kunstwerken plaatsen in het park. De werken blijven elke jaar tot 1 november staan. We schrijven teksten bij de werken om de werken toegankelijker te maken.

Op de website van de KVF zijn natuurlijk alle digitale catalogi te vinden, en nu in deze CUNST een aantal van deze werken.

Op zondag 29 juni, 14.00 uur is de opening van Natuurkunstpark 2014. Thema *Visioenen*. Schrijf de datum alvast op in uw agenda.

Haar zoet stromende aders
vol water en bloed, haar borsten
en bergen als rotsen en heupen:
meisje, moeder, godin van de aarde.

Als we haar zoeken, ligt ze
onvindbaar verborgen onder
zout en zeeën van land.

Vergeten we haar bestaan,
dan komt ze tevoorschijn uit gras
in haar donkerste lichaam
van zand en rivierklei.

Als we haar weer weten,
dan zal ze verdwijnen,
met stromende regen de grond in.

Takten en opmaak: Hein Walter - Foto's: Fred van Welle en Christian Wisse - Kunstenaars Vereniging Flevoland 2012

Christian Wisse

Godin van de aarde

Natuurkustpark 2005
thema: S P O R E N

Christian maakte het beeld van klei en stro. Ze heeft een week in het park gewerkt.

Elke dag werd het beeld een beetje hoger,

elke dag kwam de torso meer en meer uit de aarde omhoog.

Het is de godin van de wereld, de godin van de vruchtbaarheid, moeder Aarde

De verwachting was dat de klei door de regen weer in de grond zou spoelen,
maar het beeld werd gehard en bleef de hele tentoonstellingsperiode staan.

De regen en zon kerfden wel duidelijk hun sporen in haar huid.

Recept voor het bouwen van een eenpersoons locatie

Benodigheden:

Neem 30 zongerijpte boomstammen van minimaal 3 meter.
Doe daarbij 30 verse lange wilgentenen.
Ontdoe een flinke kluit van wortels, stam en loof,
gebruik alleen de stronk.
Als bindmiddel 40 meter boshoeft en sisaltouw naar believen.

Omschrijving:

Verbind de stammen met boshoeft tot een gesloten hekwerk.
Plaats een omgang van wilgentenen, zodanig dat de omgang
over de stammen hangen. Gebruik het sisaltouw voor stevigheid.
Hou in de koepel ruimte voor de lucht.
Plaats in het midden van het bouwwerk de boomstronk.

Gelegenheid:

De ruimte is bijzonder geschikt als natuurlijke kooi,
voor het opbergen van vreemde vogels, zonderlinge types
die niet in staat zijn om zich aan te passen aan het gangbare.
Het is aardig om in dit geval de verticale stammen tralies te noemen.

De ruimte kan echter ook uitstekend dienen
als romantische stilteplaats voor een bevoorrechte medemens
die zich even in het middelpunt van het universum wil wanen.
Hanteer voor die gelegenheid de benaming prieel.

Voor dit werk heeft Mariël Bisschops gebruik gemaakt
van 30 boomstammen en 30 wilgentenen,
hier uit het Natuurpark gehaald.
Het bijzondere van pas afgezaagde wilgentenen,
eigenlijk gewoon takken van wilgen,
is, dat ze weer kunnen doorgroeien
als je ze in de grond steekt.
Er komen dan weer blaadjes aan
en er groeien wortels onder de grond.
Dus de kans bestaat dat dit werk,
dat in het begin best doorzichtig is,
beetje bij beetje dicht gaat groeien.
Wat zie je eigenlijk?
In het kort gezegd: een iglo van takken.
Een ruimte met in het midden een boomstronk.
Zou die boomstronk een zitplaats kunnen zijn?
Voor wie?
Als je goed kijkt, dan valt op: je kunt er niet in.
Ik kan ook zeggen: je kunt er niet uit.
Anders gezegd, is het een gevangenis

Mariël Bisschops

Prieel

Natuurkunstpark 2006
thema: VREEMDE VOGELS

of is het een stille, bijzondere plaats
voor iemand die even alleen wil zijn.
Het leuke van het kunstwerk is
dat het open wordt gelaten
wie er moet of mag gaan zitten.
Het kunstwerk is ook nog eens letterlijk open,
open van boven, want het licht en de lucht,
en natuurlijk de vogels, kunnen gewoon
naar binnen en buiten.

Opdracht.
Verzamel takjes.
Maak van takjes, een eindje van het kunstwerk vandaan,
bouwwerkjes in de vorm van een wigwam.
Laat de takjes rusten tegen elkaar.
Als je er een of meer hebt gemaakt,
laat die gewoon staan,
voor de volgende bezoekers om naar te kijken.

Wees welkom, vreemde,
ga zitten, neem plaats,
maak het jezelf
makkelijk, doe alsof
je thuis bent, daar
is je stoel, we houden je
liever een beetje apart,
want je blijft toch
een vreemde, ook al
leer je de taal die wij spreken,
je spreekt nooit de onze.

We geven je volop de ruimte,
maar bij voorkeur een plek
die wij niet gebruiken,
daar op water zit je
geen mens voor de voeten.

En eens, in de toekomst,
als je ons goed genoeg kent
en begrijpt hoe vreedzaam
meelevend we zijn –
en zien wij je wel zitten –
neem dan je stoel op
en wandel een kant op.

Blijf je toch nog
een vreemde, even goede
vrienden, maar dan
helpen wij je liever
het land uit.

Tekst en opmaak: Hein Walder - Foto's: Hein Walder - Kunstmaats Vereniging Rivierland 2012

Willem Hoogeveen Gastvrij

Natuurkunstpark 2007
thema: V R E E M D E V O G E L S

Wie eerder werk van Willem heeft gezien, weet misschien dat hij bijna altijd werk maakt dat met onze maatschappij te maken heeft. Zo geeft hij vaak door middel van een kunstwerk kritiek op de manier waarop wij met elkaar omgaan.

Daar zie je een stoel op het water. Een heen en weer dobberende stoel.

Eerder een tuimelstoel dan een stoel waarop je goed kunt zitten.

Als je erop gaat zitten, val je waarschijnlijk in het water.

Misschien kan er wel een eend op. Of een gans, die even uitrust van het vliegen.

Het is een natuurpark, dus er zijn hier vast een heleboel vogels.

Ook trekvogels, bijzondere vogels uit het buitenland.

Het thema van dit project is 'Vreemde Vogels'.

Is dat waar dit werk over gaat? Trekvogels?

Een vreemde vogel is uitdrukking. Het betekent een mens die niet is zoals andere mensen.

'Een vreemde eend in de bijt', zeggen ze ook al wel.

En Willem maakt altijd maatschappijkritisch werk...

wat heeft die stoel dan met onze maatschappij te maken?

Het kunstwerk heet 'Gastvrij'.

Mooie gastvrijheid...een stoel waar je niet bij kunt,

een stoel waarvan je bovendien aftuimelt als je er wél bij zou kunnen.

Gaat dit werk misschien over vreemdelingen?

Over de manier waarop wij buitenlanders ontvangen?

Je leest steeds vaker over discriminatie,

over asielzoekers die we niet welkom heten, over uitzetcentra.

Als het daarover gaat dan is het een ironisch kunstwerk.

Het heet gastvrij, maar het is helemaal niet gastvrij.

Als het de bedoeling is van Willem om te laten zien hoe wij met vreemdelingen omgaan,

dan houdt hij ons een spiegel voor.

Een spiegel op het spiegelende water.

De echte vogels weten van niks. Die gaan gewoon zitten, zijn vrij om te komen en gaan.

Voor hen zijn er geen grenzen.

Het enige wat zij nodig hebben is natuur.

Teksten en opmaak: Hein Waller - Foto's: Fred van Walle en Hein Waller - Kunstenaar: Vereniging 'Fleoband 2012'

Luister naar het horen
van de herten, leg je oor
in de hoorgang van een bosbok,
hoor zijn hertenkreet,
zijn diep verscheurde burlen.

Het is de melkwhite misthoorn
die heftig maar onhoorbaar door
het landschap galmt,
die de bodem legt
voor groter zwijgen.

Waar geluid is, moet iets zijn dat geluid voortbrengt. Vergelijkbaar met de manier waarop het spreekwoord het zegt: *Waar rook is, is vuur*. Merijn Vrij heeft het thema aangegrepen om de bron van het burlgeluid te tonen: hier hangt een enorme hoorn in het groen. Stel je eens voor dat er werkelijk op geblazen kan worden! Hoe zou dat dan klinken? Keihard, omdat de hoorn zo gigantisch is, of door de melkwhite kleur juist ijl en hemels?

Een hoorn! Een opmerkelijk woord is dat eigenlijk. Als je het uitspreekt, dan klinkt het als horen, in de zin van luisteren. Dus je blaast op de hoorn en je hoort meteen hoe het klinkt. Blazen en luisteren wonen in hetzelfde woord.

Maar de hoorn is ook de ivoren toren op de kop van de stier. Die vroeger, toen mensen nog jagers waren, van stierenkoppen werden afgesneden en als trofee aan, bijvoorbeeld, hun riem werden gehangen. En in die hoorn werd dan een gaatje geboord zodat erop geblazen kon worden.

Merijn Vrij

Hoor

Natuurkustpark 2008
thema: B U R L

De enorme hoorn die je hier zit, is overspannen met krimpfolie. Dat geeft de hoorn zijn mistige, doorzichtige, transparante kleur. En dat vel zit strak. Zo strak als een opgespannen trommel. Een vlies om voorzichtig op te trommelen.

Dus hoorn en horen horen bij elkaar. En dan heb je ook nog een keer de woorden oor en trommelvies – nu loopt alles door elkaar.

Als je het gedicht leest dat hiernaast staat, dan lees je op de vierde regel het woord hertenkreet. Dat woord wijst op de eerste plaats natuurlijk op de kreet van een hert, het burlen. Maar wie wel eens oude Nederlandse gedichten leest, die denkt tegelijk aan een tweede betekenis: een hertenkreet. Hert betekende vroeger namelijk hart. (Het betekende toen juist nooit de kreet van een hert.)

Als je het woord hertenkreet dan leest als de kreet van het hart, dan kom je vanzelf op het idee dat dit geen hoorn is voor dieren, maar de hoorn van de kunstenaar, van Merijn Vrij. Als je erop blaast, dan klinkt zijn hart – hij moet het object met zijn hart hebben gemaakt.

Michel Bongertman

Proof of my love

Natuurkunstpark 2009
thema: P R O O F

Bij het maken van een beeld heb je te maken met materie, de vorm waarin je de steen hakt, het hout snijdt, de klei boetseert. Bij dit beeld, een hart in een boom, is het beeld gemaakt van lucht! Het beeld wordt gevormd door de vorm eromheen. Anders gezegd: het beeld is de tegenvorm van de vorm die je ziet, het negatief zou je kunnen zeggen.

Inhoudelijk gebeurt er iets vergelijkbaars: het beeld is een hart, een uiting van liefde. Als twee mensen verliefd op elkaar zijn en toevallig bij een boom staan, dan kunnen ze de neiging om hun beide namen in de boom te kerven nauwelijks onderdrukken, het liefst met een hart ertussen met een dikke pijl erdoorheen. Dat doen ze omdat ze verliefd zijn, natuurlijk, maar er is een diepere, en misschien wel zwaardere reden: ze willen er niet aan denken dat hun verliefdheid een keer ophoudt! Maar dát het ophoudt, een keer, ooit, dat is zeker! Want als het leven de verliefdheid niet doet stillen, dan zal uiteindelijk de dood dat wel doen. Dat is te treurig om te zeggen, en omdat de geliefden niet willen denken aan het einde van hun verliefdheid, dáárom krassen ze hun namen in de boom. Alsof ze de verliefdheid zo willen vangen, opsluiten. De boom groeit rustig verder en hun teken groeit mee en blijft.

Dus bij verliefdheid hoort een tegenvorm: treurnis. Zou het toeval zijn dat de kunstenaar een (treur)wilt heeft uitgekozen om er een hart in te kerven, zó diep dat hij er dwars doorheen is gegaan. Hoe groter de liefde, hoe dieper het verdriet van het afscheid dat onherroepelijk zal komen; de leegte van het hart wordt dan eigenlijk ondraaglijk.

Teksten en opmaak: Hein Walter - Kunstenaar Vereniging Flevoland 2012

Ik hou van jou,
zo veel, zo veel,
zo ontzettend onnoembaar.

Zonder jou ben ik leeg,
onzegbaar ongelukkig,
onzichtbaar en niemand,
zonder jou ben ik niets.

Ik besta om jou,
jij hebt mijn hart,
jij maakt me gelukkig.

Een Converter, een *Omvormer*.
 Iets om gegevens om te zetten
 van het ene naar het andere,
 zonder dat de betekenis wordt aangetast.
 Welke gegevens? Welke betekenis?

Het ding hangt als een grote,
 natuurlijke plafonniere boven het pad.
 De wandelaars lopen eronder door.
 Ze worden verlicht.
 Hun verplichtingen vervliegen.
 Ze denken niet meer aan werk.
 De mensen worden vanzelf poëtisch, romantisch,
 ze worden vrolijk en voelen zich vrij.
 Het werk van de *Omvormer*.

Donkere gedachten,
 die als regendruppels naar beneden vallen,
 worden opgevangen, gefilterd,
 vertaald naar frisse ideeën.
 Het werk van de *Omvormer*.

Teksten en opmaak: Hein Walter - Foto's: Hein Walter - Kunstenaars Vereniging Revoland 2012

Ninette Koning

Converter

Natuurkunstpark 2010
 thema: O M

Het ziet er uit als een enorme witte bloem, betoverend in de hoogte hangend tussen groene bomen. Een stralende bloemkelk van plastic, een bijzonder object van huishoudelijke schoonheid. Het zal niet de geur van nectar zijn waardoor bijen en wespen worden aangetrokken, maar de keur van KEMA.

De regen zeven, dat is wat deze negenenvertig mostzeven doen. Als het regent, zal het water in de bekkens samenkomen en door de gaten stromen. De uitdrukking 'het giet van de regen' krijgt door dit kunstwerk een nieuwe betekenis. Een douche zal het zijn, een nieuwe fontein, een sproei-installatie, een waterval. Maar ook de zon zal worden gezeefd. Een zee van lichtjes, overdagsterren.

'7 x 7 Zeven' heet het kunstwerk. De zeven worden normaal gebruikt om druiven te zeven, maar de herinnering aan wijn zal vervagen. Vogels met nestdrang zullen hier hun uitzet stallen, afgevallen bladeren zullen dekens worden voor hun pasgeboren kuikens, takjes de daken. Als vakantiegangers in een hangmat, zo zullen de jongen slapen. Een idylle.

Maar de bladeren zullen ook de tochtgaatjes verstopen. En als het dan gaat regenen... dan zal deze aantlokkende bloem een waterlille worden waarin het kroost kans loopt op een gruwelijke verdrinkingsdood. Wie gevoel heeft voor drama en de voortekenen ziet, die ziet in de 49 zeven het reusachtige, witte oog van de dood. Het oog van gevaar. Maar schoonheid is zich van geen schuld bewust.

Teksten en opmaak: Hein Walter - Foto's: Hein Walter - Kunstenaars Vereniging Flevoland 2012

Mary Fontaine

7 x 7 zeven

Natuurkunstpark 2011
thema: Z E V E N

Teksten en opmaak: Henk Walter - Foto's: Henk Walter - Kunstmannen Vereniging Friesland 2012

De huiveringwekkende paddenstoel die we kennen als ontplofte atoom-bom. Niets ontziend en alles vernietigend.

Zal het zo gaan? Is dat de weg? Moet eerst de oude wereld kapot voordat we een nieuwe wereld kunnen maken?

Is het leven niet ook zo begonnen? We noemen dat begin heel makkelijk de Oerknal, maar woorden op papier zijn zonder geluid. We kunnen ons het geluid van die oerknal eerlijk gezegd helemaal niet voorstellen, maar het moet toch echt ook vernietigend zijn geweest, splijtend, stilte verwoestend, ruimte brekend, ruimte scheppend.

Een gewone paddenstoel, een zwam, een champignon of een van die vele onbekende wonderlijke soorten, zijn in het klein net zo vernietigend als hun grote atoombroeder. In een nacht schieten ze als een raket uit de grond. Ze zijn aantrekkelijk en sommige zijn eetbaar en voedzaam, maar ze kunnen ook dodelijk giftig zijn.

Karin van der Molen

Het begin

Natuurkunstpark 2012

thema: HET BEGIN VAN DE WERELD

Teksten en opmaak: Hein Waller - Foto's: Hein Waller - Kunstmaats Vereniging Flevoland 2012

Er waren eens zeven vrouwen.
Wereldwonderen waren het.
Prachtig en kleurrijk, sterk en zacht tegelijk.
Ze kwamen uit zeven verschillende windstreken,
ze waren geboren in zeven verschillende continenten
en ze spraken zeven verschillende talen -
het waren echt zeven volkomen eigen en zelfstandige vrouwen.

Ze praatten allemaal anders, ze lachten anders,
ze aten en dronken anders, ze dachten en bewogen anders
en ook sliepen ze allemaal op hun eigen manier,
precies zoals ze hadden geleerd, zoals ze waren grootgebracht.
Ze hadden ook allemaal hun eigen herinneringen,
hun eigen wensen en talenten, hun eigen ervaringen
en zo waren ze alle zeven uniek.
Alle zeven mooi, alle zeven leuk, alle zeven bijzonder.

Ze waren allemaal echt anders, maar in één opzicht waren ze gelijk:
het gevoel in hun buik was hetzelfde.
Ze konden niet omschrijven wat ze voelden,

maar dat hoefden ze ook niet, want ze begrepen elkaar feilloos.
Het gevoel in hun onderbuik loog niet, de wind zou gaan draaien.

Zij zouden pal moeten staan. Alle zeven.
In de wind, de kracht met tegenkracht beantwoorden.
Het kon niet anders, zo moest het gebeuren.
En zo werden ze een, samen zoveel groter dan alleen,
zeven maal zeven, zeventig maal zeventig.
Laat nu de wereld maar komen!

Kunstwerk: Ninette Koning samen met een groep:
Mariam Stitou, Seija Ekman, Anna Ferrazzo, Lucia Fer, Touria Dkhissi, Bonita Klinge,
Carla Simson, Lalla el Mathari, Sameena Khan, Kitty van den Beld

Ninette Koning

Zeven wereldvrouwen

Natuurkustpark 2013
thema: E R W A E E N S

Fotoverslag NatuurKUNSTpark 2008

Kunstenaars
Vereniging
Flevoland

ZEVEN kunstenaars

opening zaterdag
25 juni 2011

Hooftgevee **Natuurkunstpark Lelystad**

Saskia Burleson
Michel Bongertman
Anthea Simmonds
Linda Verwaal
Ninette Koning
Mary Fontaine Willem

Ontwerp: Bto Waar

Beschouwing *Der Ring des Nibelungen*,

door Rob van den Broek

De Nederlandse Opera (DNO) heeft op de speciale site van Der Ring de volgende beschrijving staan: "Het volgen van de hele Ring-cyclus binnen één week is een onvergetelijke ervaring. U wordt in een machtige spanningsboog meegenomen op een avontuurlijke reis, met sublieme muziek binnen een sensationele setting. Leidmotieven zorgen voor een sterke en duidelijke samenhang, niet alleen binnen de vier delen maar ook tussen de vier opera's van de cyclus".

Eind januari/begin februari 2014 heb ik de hele cyclus mogen bezoeken in het Muziektheater Amsterdam. Vier avonden met achtereenvolgens *Das Rheingold*, *Die Walküre*, *Siegfried* en *Götterdämmerung*. Gelukkig had ik in de weken daarvoor de hele cyclus al op DVD gekeken, waardoor het geheel veel meer is gaan leven. Daarnaast heb ik ook nog een rondleiding achter de schermen gehad. Dan realiseer je nog meer de grootte van het geheel. Alle hoeken en gaten waren volledig gevuld met decors van Der Ring.

De als legendarisch bekend staande uitvoering van het DNO heeft op alle punten mijn verwachtingen volledig overtroffen. Bijna 15 uur verdeeld over 4 avonden, ben ik voortdurend overdonderd geweest door de fantastische decors en indrukwekkende effecten, de geweldige regie, de prachtige zang, het intense spel. Wagner heeft het verhaal van Der Ring van achter naar voren geschreven en van voor naar achter gecomponeerd. Tientallen leidmotieven geven je houvast in de muziek. Wagner heeft als een tovenaars al die stukjes muziek in elkaar geweven. Pierre Audi is de meester die het tot een geheel heeft gesmeed met zo'n duidelijke visie, de decors van George Tsylin, speciaal gemaakt voor dit Muziektheater zijn verbluffend, de kostuums van Robby Duiveman en Eiko Ishioka oogstrelend, de muzikale leiding en het Nederlands Philharmonisch Orkest o.l.v. Hartmut Haenchen waren meesterlijk.

Uit het Parool:

"Bij de Ring van Pierre Audi en Hartmut Haenchen, die deze maand voor de allerlaatste keer in het Muziektheater is te horen en te zien, en waarvan de eerste integrale cyclus gisteravond eindigde met een schroeurende opvoering van *Götterdämmerung*, is van irritaties nauwelijks sprake. Audi en Haenchen hebben niets minder dan een wonder verricht."

Linksboven:
Decorstuk Walküre en Siegfried

Rechtsboven:
Plattegrond decor

Linksmidden:
Scene uit Rheingold

Linksonder:
Scene uit Götterdämmerung

Een heuse aanrader, de legendarische uitvoering op DVD met een aantal mooie extra's en achtergronden, in de uitvoering zoals ik die heb gezien:
Der Ring des Nibelungen boxset - De Nederlandse Opera € 99.95

De hedendaagse Zapp- cultuur; het seculiere beeldscherm als cultuurtempel

Column door Ad Kuijper

De hedendaagse Zapp- cultuur; het seculiere beeldscherm als cultuurtempel, of heeft de kunstenaar zelf nog wat te vertellen? In 1979 liet de Franse filosoof Jean-François Lyotard zijn werk "La Condition Postmoderne" het daglicht zien. Een spraakmakende publicatie, in het Nederlands vertaald als *Het Postmoderne Weten*, waarin de *Postmoderne Toestand; het Einde van het Grote Verhaal* centraal staat. Dit roept bij mij onmiddellijk de reactie op: 'Wat heeft een kunstenaar überhaupt nog te melden?'

De grote verhalen, *les metarécits*, zijn de ideologieën en visies die menen een verklaring te kunnen geven hoe de wereld en de geschiedenis, de mensheid in elkaar zitten. Het Verhaal als Waarheid als eenduidige wekelijkheid, als kompas voor het leven en toekomst. Het Christendom, het Marxisme, het Laatste Oordeel. Het modernisme als verhaal met een onverwoestbaar geloof in de vooruitgang. De tijd waarin mechanisering, modernisering rationalisering en wetenschappelijkheid als hoogste waarde gold met een groot vertrouwen in de toekomst. Lyotard 'ontmythologiseerde' de idealen van de Verlichting, die denksystemen die menen dat de mens in staat is de werkelijkheid te beheersen. Er komt een nieuw gevoel, een nieuw bewustzijn dat de wereld niet maakbaar is door het opleggen van allerlei structuren en in te delen is in categorieën en culturen, maar dat de werkelijkheid in wezen chaotisch is. De mens is niet langer de mens die hij moet zijn, maar die hij wordt.

Hoe zit het nu met de kunst, is de kunst een Groot Verhaal op zichzelf, loopt de kunst voorop of achter de feiten aan? In het modernisme werd kunst als synoniem van de vooruitgang gezien, als een kracht die alles mooier maakt. Kunst als een stap voorwaarts met de kunstenaars als vernieuwers. Actieve innovatoren: de avantgardisten pur sang. Het kunstwerk als product, een concept, een proces, een actie. Van het maken van kunstwerken tot het 'kunstwerken te denken' (Marcel Duchamp)

Heden ten dage leven wij in een wereld waar door media als televisie en

internet de hele wereld voor ons open ligt. Waar de wereld tot ons komt in een pandemonium van beeld en geluid waarin ernst en trivialiteit in één adem over ons heen worden gestort. Dit alles gevat in een kader, variërend van een beeldscherm van een mobieltje tot een mega scherm in een stadion. De wereld in één seconde, de wereld op een bierviltje, de wereld als een verzameling video clips. Fysiek ongrijpbaar, maar wel de waarheid. Alhoewel, volgens Friedrich Nietzsche bestaat er geen waarheid, alleen verhalen over de waarheid in een wereld met vele verhalen.

Een cultuurperiode van willekeurig combineren van bestaande vormen, uitgekauwde concepten en clichés volgde. Bloeitijd van cultuurrelativisme; cultuur wordt niet meer op één manier uitgelegd, is dat een bevrijding of een nieuwe conventie? Beelden hebben geen vaste betekenis meer, worden gemanipuleerd, in andere contexten gezet. Een voorbeeld hiervan is Cindy Sherman, de fotografe die weliswaar zichzelf fotografeert, maar in haar werk buiten zichzelf getreden is. Zij is geen fysieke waarheid, ontkent zelfs haar eigen identiteit door andere inwisselbare gedaantes aan te nemen. Een twee dimensionale rol ontdaan van alle menselijke authenticiteit en karakter. De waarheid als façade in het groeiend besef dat het onmogelijk is om 'de waarheid', 'de werkelijkheid' te kennen en te onderkennen. Het zappen, plakken en knippen, het zich afzetten tegen de traditionele kunst, de kunst met een missie, wordt nu zelf tot kunst, tot gevestigde orde en traditie verheven. Was het niet Theodor Adorno die verzuchtte "Waarom is de mensheid, in plaats van werkelijk menselijke toestand binnen te treden, in een nieuwe vorm van barbarij verzonken".

Naar mijn mening is kunst in deze postmoderne tijd geseculariseerd, niet zozeer dat de kunst nu 'naar de Filistijnen is' maar bereikbaar is geworden voor iedereen. De autoriteit van het modernisme wordt niet meer zo ervaren. Doordat de hele wereld open en bloot ligt, voor een ieder bereikbaar is geworden laten wij ons niet zoveel meer wijsmaken door de van oudsher gezaghebbende instanties. Wij 'googelen' onze eigen standpunten en visies wel bij elkaar. Kunst hoeft blijkbaar niet functioneel, abstract, minimalistisch of verheffend te zijn, een boodschap of een verhaal te hebben. Voor kunst en cultuur hoef je niet meer alleen naar musea, theaters, concertzalen, een laptop of TV volstaat al. Het seculiere beeldscherm als cultuurtempel. Wordt voortgezet.....

De Archipelhof is de beschermde afdeling van woon- en zorgcentrum Archipel

Een ander project is *museumbezoek*. Vier keer per jaar ga ik met tien bewoners en tien vrijwilligers naar een museum. Met eigen auto's, rolstoelen mee. Ik betaal de benzinekosten, de entreekosten en de koffie en de taart. Interesse? Stuur een mail naar heinwalter@tiscali.nl

Het Sprookje van Riet

Er was eens een meisje, ze woonde in Utrecht, ze heette Riet. Riet was mooi, ze kleepte zich goed en ze bewoog zich sierlijk. Als ze een dier moest kiezen, en dat deed ze soms, speels en romantisch als ze was, om zichzelf mee te vergelijken, dan koos ze altijd weer voor een flamingo. Een statige en elegante flamingo, een in het oog springende verschijning in een tropisch landschap. Een prachtige vogel die overal naar toe kan vliegen, vrij in de lucht. Het was een dagdroom, dat wist ze wel. Haar naam was Riet, Hollandser kon haast niet.

Dromen zijn vaak bedrog, maar met deze droom was iets bijzonders aan de hand. Op een dag ontmoette ze Herman. Herman was een ambitieuze werker, een man met directeurenbloed. Liefde is eigenlijk nooit uit te leggen, waarom, waardoor, wanneer precies, maar soms is liefde heel logisch. En dit is zo'n geval! De liefde tussen Herman en Riet was zo vanzelfsprekend dat er binnen de kortste keren drie kinderen waren en dat het gezin het meest gelukkige gezin van Utrecht was. Ze leefden goed, niet uit de hoogte, niet op stand, maar ze

verkeerden wel in betere kringen.

Een sprookjesgezin.

En omdat in sprookjes alles kan, kon ook de dagdroom van Riet werkelijkheid worden. Ze werd een flamingo!

Niet echt natuurlijk, maar als ze samen met Herman danste, dan voelde ze zich als een flamingo, zwierend en baltsend. Dan was de wereld roze.

Haar leven was geweldig.

Zorgen voor haar man, voor haar kinderen, het huis, ze hadden met een stel vrienden een caravan op een landgoed van een kennis en het leven kon niet stuk. Maar net zoals in echte sprookjes drama's gebeuren, zo kon ook hier het drama niet uitblijven.

Flamingo's zijn betoverend mooie vogels, rank en gracieus, en op die manier leefden ze hun leven. Ze dansten al een tijd niet meer op de dansvloer, want dat was vooral iets van hun jonge jaren geweest, maar ze hadden het dansen in hun leven weten te integreren. Ze gingen als het ware dansend door het leven.

Tot op die dag dat de dood, die meedogenloze zwarte panter, het leven brak van Herman.

Riet bleef alleen achter.

Niets is zo treurig als een gebroken schoonheid. De sprankeling was uit de ogen van Riet verdwenen, haar bewegingen waren nog steeds sierlijk en gracieus, maar ze dienden geen doel meer. En de dood, de zwarte panter, zag haar aan en kreeg medelijden.

Op een nacht stond hij aan haar bed. Riet sliep sinds de dood van Herman heel onrustig en licht en werd wakker van de zwarte gestalte aan haar bed. Ze schrok niet. Ze dacht dat hij haar kwam halen en ze keek uit naar de bevrijding. Maar de dood kwam haar niet halen.

De zwarte panter sprak met langzame, donkere woorden: 'Riet, ik kan jouw verdriet niet aanzien. Flamingo's horen te dansen. Hun nek hoort fier omhoog te staan, niet gebogen. Ik heb grote macht, zeker, maar mijn macht is niet onbeperkt. Wie eenmaal over de drempel van het leven is gedragen, kan niet meer terug. Ik kan Herman niet meer terugbrengen.' Riet staarde bewegingloos voor zich uit en leek niets te horen, maar de panter wist dat ze zijn woorden begreep. 'Ik kan Herman niet terugbrengen', vervolgde de panter, 'maar

ik kan er wel voor zorgen dat het verdriet dragelijk wordt. Je zult alle herinneringen aan Herman behouden, maar je zult morgen vergeten wat je gisteren deed. Op die manier krijg je elke dag een nieuwe kans. Als je wilt, dan gebeurt het.'

Riet had de woorden van de panter heel goed gehoord en haar hart gaf antwoord. *Ja*.

Meteen gebeurde het.

Als gevolg van een hapering in de bloedvoorziening naar de hersenen beschadigde een deel van haar hersenweefsel en daardoor veranderde alles.

Natuurlijk, de kinderen, de omgeving, de artsen, iedereen was in rep en roer, en ze deden er alles aan om Riet weer de oude te laten worden.

De panter bekeek het van een afstandje en zag dat het goed ging. Ze zou de oude niet worden, maar een nieuwe.

Riet krabbelde langzaam op en voelde voortdurend de enorme steun van haar kinderen. Ze had al haar herinneringen van vroeger inderdaad behouden, maar ze kon er nu in liefde naar kijken. En als er eens een dag was met verdriet, en dat gebeurde wel eens, dan was dat niet zo erg, want de dag erna was ze dat vergeten.

Schetsontwerp-opdrachten

Momenteel zijn er op twee plaatsen voorbereidingen aan de gang voor een nieuw kunstwerk in de openbare ruimte. Een in Almere, de ander in Tollebeek. Voor het kunstwerk in Almere is er een ontwerp opdracht gegeven aan vier kunstenaars, voor het kunstwerk in Tollebeek is de opdracht gegeven aan twee kunstenaars. In CUNST een verslag van de achtergrond en de motivatie van de commissies van beide kunstwerken, om te laten zien hoe dat in zijn werk kan gaan.

Almere Buiten

Almere Buiten krijgt er een nieuw kunstwerk bij! Hoe het eruit komt te zien en wie het gaat maken, dat is nog niet bepaald, maar wel is de locatie bekend: bij, voor, in, op of aan de bibliotheek in Almere Buiten. Er is een commissie van zeven mensen in het leven geroepen (twee vertegenwoordigers van de bibliotheek, een vertegenwoordiger van de gemeente, een vertegenwoordiger van Casla, twee kunstenaars en een bewoner van Almere Buiten) die samen de ingezonden presentatiemappen van zo'n dertig kunstenaars heeft bekeken. Er zijn vier kunstenaars geselecteerd die een ontwerp gaan maken. In april gaat de selectiecommissie bij de kunstenaars op atelierbezoek en wordt de keuze gemaakt. De vier kunstenaars die zijn geselecteerd voor een ontwerp-opdracht zijn: Hans van Benthem (Amsterdam), Marjolijn Mandersloot /Hans van Wezel (Eindhoven), Berry Holslag (Den Haag) en Siemen Bolhuis (Almere).

De kunstenaars kregen bij de ontwerp-opdracht een lastige werkschrijving mee:

Almere Buiten is een stadsdeel in ontwikkeling. Het oude centrum maakt langzaam plaats voor een nieuw centrum. Om de bloei, de identiteit en het imago van Almere Buiten te versterken, werkt de gemeente samen met

partnerorganisaties onder de titel 'Samen creëren van ons Buiten Thuis': samen plannen maken en uitvoeren, samen zorgen voor een fris, bruisend, groen en aantrekkelijk Almere Buiten.

Ook de bibliotheek van Almere Buiten kreeg een nieuw thuis. In september 2012 verhuisde de bibliotheek naar het gebouw Extravert en op 8 september van dat jaar werd de locatie van de Nieuwe Bibliotheek officieel geopend.

Het gaat om een kunstwerk in de openbare ruimte. Het kunstwerk komt vóór, áán, ín, óp, tegenover of in de buurt van gebouw Extravert, het gebouw waar de bibliotheek is gehuisvest. Het kunstwerk moet verwijzen naar de bibliotheek en passen bij het gevoel van 'Samen creëren van ons Buiten Thuis'.

Het zou mooi zijn als het kunstwerk in september onthuld kan worden, maar als de kunstenaar dat niet redt, dan wordt het voorjaar 2015.

Tollebeek

Gemeente Noordoostpolder wil een kunstopdracht realiseren ter vervanging van het gestolen beeld 'Diana', in Tollebeek, op de hoek van Hertshoren/Zuidwesterringweg. Het kunstwerk 'Diana' was van de hand van kunstenaars Kiny Copinga.

Gedacht wordt aan een kunstwerk dat Diana, de godin van de jacht, verbeeldt of symboliseert of dat op een andere wijze het motief 'jacht' verbeeldt. Daarmee verwijzend naar de straatnamen in Tollebeek en verwijzend naar het gestolen beeld.

Er worden de laatste tijd vaak bronzen beelden gestolen, de prijs van het omgesmolten brons is hoog. Om te voorkomen dat een nieuw beeld opnieuw gestolen wordt, is bij deze opdracht nadrukkelijk de voorwaarde gesteld dat het kunstwerk niet van brons mag zijn.

Aan twee kunstenaars is gevraagd om een ontwerp-opdracht te maken: Okke Weerstand (Tollebeek) en Frans van der Ven (Almere). (De gemeenteraad van Noordoostpolder heeft eerder besloten dat een van de twee een lokaal kunstenaar moest zijn.)

Ook bij deze opdracht is een commissie in het leven geroepen, namelijk twee leden van Dorpsbelang Tollebeek, twee artistiek inhoudelijk deskundigen en de beleidsadviseur Cultuur van de gemeente Noordoostpolder.

Half mei wordt door de commissie besloten wie van de twee kunstenaars de opdracht krijgt. Inzet is om nog dit jaar het kunstwerk te kunnen plaatsen en onthullen, maar ook hier geldt het niet als strikte voorwaarde.

Een foto van het gestolen beeld 'Diana'.

Een pluim voor 'onzelf'!

door Else van Luin

De Voorjaarssalon in Museum Nagele is prachtig. Ontroerend mooi. Het idee om de expositie aan te vullen met lampen is ronduit geniaal. Prachtig. De tentoonstelling is bovendien heel mooi ingericht. Ruim en ruimte biedend aan alle werken. Je voelt bij binnenkomst meteen openheid en je daarmee welkom geheten.

Dank en complimenten aan de inrichters Rob van den Broek, Willem Hoogeven en Michel Bongertman. En natuurlijk aan Trudy van de Meer voor al haar werk met de organisatie en Baltus Wigersma voor de interessante workshop. Ik kijk met groot genoegen terug op de openingsdag.

Wat mij daarin nog weer eens opnieuw is opgevallen, is dat wij als KVF eigenlijk een heel bijzondere vereniging zijn. Bijzonder in de zin dat we elkaar aanvullen. Dat we elkaar niet bestrijden of beconcurreren. Nee, integendeel, dat we elkaar juist letterlijk het licht in de ogen gunnen. Bij elke tentoonstelling valt het mij weer op dat er niemand is wiens ego gekoesterd moet worden, dat er geen Alfa-mannetjes en -vrouwtjes rondlopen die de lakens uitdelen en de mooiste hangplekken claimen. Op de een of andere manier lukt het 'ons' binnen de KVF om respectvol met elkaar om te gaan zonder machtsvertoon.

Ook het bestuur en Hein Walter staan er zo in. Binnen de KVF is dit min of meer vanzelfsprekend. Maar ik weet dat dit bij sommige andere kunstenaarsverenigingen in ons land anders is, maar dan ook echt heel anders. Dus wat bij ons vanzelfsprekend lijkt, is het beslist niet. en daarom vind ik dat wij onszelf best eens een pluim mogen geven. Die gaat dan uiteraard vooral toe naar het bestuur en naar Hein.

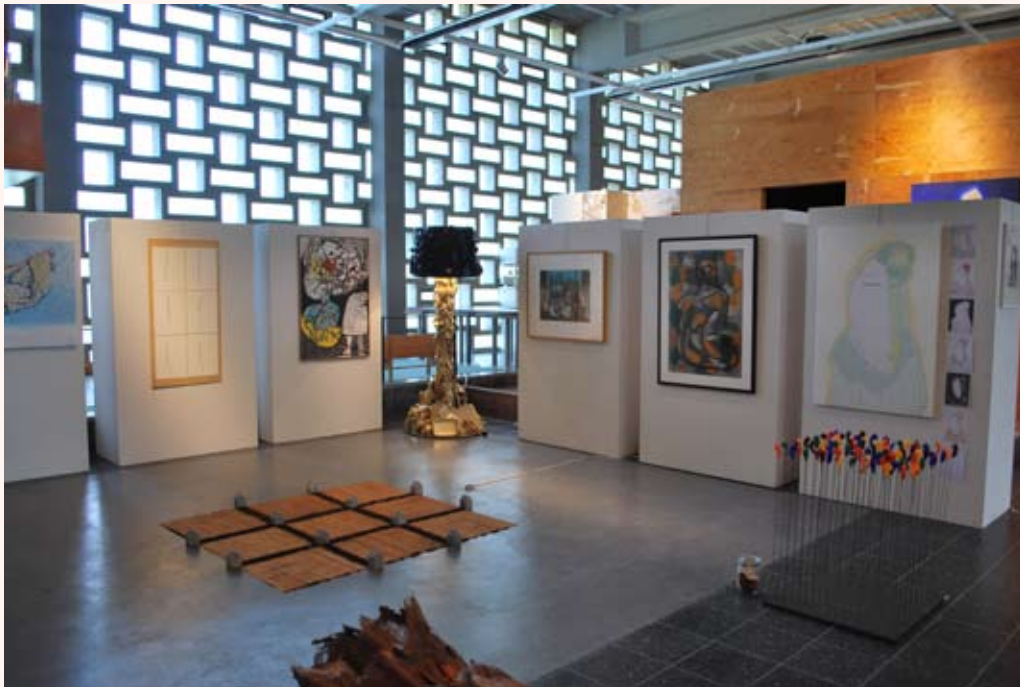
Wellicht is de diversiteit van ons werk hiervoor de basis. Immers, omdat er

geen andere graficus is, heb ik op voorhand geen concurrentie van iemand die in mijn vijver zou kunnen vissen. Maar ook als ik een schilderij instuur, dan nog heb ik niet het gevoel dat ik een stoelendans op moet voeren met andere schilders.

Ik vind dit zo bijzonder dat ik jullie allen hiervoor wil dank zeggen. Ik kan alleen maar hopen dat wij met ons allen nog vele jaren zo met elkaar en elkaars werk zullen kunnen omgaan.

Leve de diversiteit en het grote respect er voor!

**Sprookje geschreven voor de opening van de Voorjaarssalon
en voorgedragen bij de opening**

door Hein Walter

Er was eens een lichtje.

Een led lampje van 2 watt.

Het lampje was klein en het gaf best wel aardig licht,
maar veel indruk maakte het niet op zijn omgeving.

Het lampje was de jongste uit een groot gezin.

Zijn broers en zussen waren allemaal een stuk groter dan hij.

Gloeilampen van 40 en 60 watt.

Zijn oudste broer was zelfs 100 watt.

Het led lampje werd niet echt serieus genomen.

Ze vonden hem lief en schattig, maar hij bleef altijd het kleine lampje.

Hij deed zijn best om flink te stralen,

maar wat hij ook deed, hoe hard hij ook schitterde,

hij werd niet opgemerkt.

Zijn vader en moeder, uit de kluiten gewassen tl buizen,

hadden geen erg in de situatie en hadden vooral oog

voor het felle licht van hun oudste zoon.

Hij was hun trots, de glorie van de familie.

Niemand was echt trots op het led lampje,

niemand zag hem branden en niemand had oog

voor het persoonlijk gevecht

dat door hem werd geleverd.

Het lampje brandde van verlangen naar grootsheid,
en het kostte steeds meer moeite om zijn tranen weg te slikken.

Het lampje was lief, leuk, aardig, schattig,

maar hij had in al zijn kleinheid ook iets weerbarstigs.

Hij was namelijk trots, en hij voelde zich groots,
veel grootser van binnen dan hij aan de buitenkant liet zien.

En daar zat de kern van het probleem.

Van binnen was hij een wereldveranderaar,

maar hij werd gezien als het kleine ding.

Op een dag lukte het niet meer om de tranen in te houden.
de emoties werden te groot.

Ze vloeiden! Eerst voorzichtig,

later een stortvloed van opgekropt verdriet.

Als er nu een ding is wat een lampje niet kan hebben,
is het water.

Het led lampje huilde en huilde

en veroorzaakte kortsluiting in zijn eigen circuit.

Hij brandde door en zijn licht ging uit.

Hij was gestorven.

Zijn vader, moeder en broers en zussen schrokken natuurlijk enorm.

De schok van de dood van hun kleine lieveling kwam heel hard aan.

Nu pas realiseerden ze hoeveel ze van hem hielden.

Nu pas realiseerden ze zich hoe ze hem tekort hadden gedaan.

Groot verdriet! Heel groot verdriet!

Er werd een elektricien bijgehaald, maar die kon niets doen.

Zo dood als een pier, zei hij gevoelloos, die kan in de prullenbak.
Een 40 watt zusje schreeuwde het uit van verdriet en ontzetting.

Het led lampje bevond zich inmiddels in volkomen andere sferen.
Als dieren sterven, dan gaat hun ziel naar het licht,
als mensen sterven, dan gaat hun ziel via een donkere tunnel
naar een vergelijkbare plek,
en ook als lampjes sterven, dan gaan ze daar naartoe.

Het led lampje was op weg naar het grote licht.
Natuurlijk niet het fysieke lampje,
want die lag in de prullenbak,
maar de geest van het lampje maakte de grote reis.
Die weg leidde eerst door de duisternis.
Kou en ellende en grote eenzaamheid omklemden zijn wezen.
Verlatenheid, dat was wat hij voelde.
Die verlatenheid was heel intens,
maar die duurde niet lang.
Na de tocht door de tunnel van zwaarte en donkerte
kwam hij in de ongekend warme wereld.
Had het led lampje tijdens zijn leven opgekeken
naar de felheid van zijn broers,
nu werd hij opgenomen in een licht dat grenzeloos dieper was,
schitterender dan hij ooit had gezien,
vriendelijker dan hij ooit had ervaren.
Hij voelde dat hij een was met het grote *Licht*.
Zo opgenomen als zo, had hij zich nooit gevoeld,
zo welkom, zo warm, zo een...

maar dat gevoel werd wreed verstoord door een stem,

een galmende innerlijke stem,
die zei dat hij nog niet klaar was met leven.
Dat zijn taak nog niet was volbracht.

En meteen daarna werd hij teruggetrokken door het donker,
door de kou en ellende en
zo kwam hij *pats boem* weer terug in zijn oude lichaam.

De schok van de zwaartekracht was heftig.
En zo warm en weldadig de wereld was waar hij net vandaan kwam,
zo koud en akelig was de werkelijkheid nu.
Hij kon niet goed plaatsnemen waar hij was,
maar na een tijdje begreep hij het.
Hij zat in een vuilniszak.

Normaal is het daar stikdonker,
al had het lampje daar geen idee van,
want hij had immers nooit
eerder in een vuilniszak gezeten,
en daarom viel het hem niet op dat er licht scheen.

Hij zocht naar de bron van het licht,
en na een paar seconden begreep hij dat hij het zelf was.
Een warme gloed scheen op een melkpak,
op een leeg blik erwtensoep, op de rotzooi in zijn buurt.

Hij was *verlicht*.
Hij scheen *licht*,
ook al was hij niet verbonden aan een stopcontact.
Een verlichte geest, dat was hij.

Het verhaal zou natuurlijk mooi klein kunnen eindigen,
in de zin dat de vader en moeder
de opwekking van hun zoon zouden zien, opmerken,
dat de broers en zussen nu in dankbaarheid hun kleine broertje
zouden omarmen,
maar helaas, het liep anders.

Er lag voor het kleine led lampje een grootse weg in het verschiet.
Geen comfortabele weg, maar een weg met verdriet.
Zijn familie zag hij niet meer.
Die hadden hem losgelaten
en voor hen was hij weg.

Vaak overviel hem het gevoel van missen,
maar altijd weer werd hij dan vervuld
van de grootsheid van zijn opdracht.
Hij was een lamp die kon branden zonder dat het energie kostte.
Hij was de duurzaamheid in levende lijve.

Zijn tweede leven begon in de vuilniszak,
en vandaar naar de vuilnisbelt,
waar zijn stralende uitstraling werd opgemerkt.
Afval met een ongekende schoonheid.
Mensen wilden hem aanraken, hebben,
meenemen, gebruiken voor verkeerde doelen,
maar dat liet hij niet gebeuren.
Zijn weg liep langs de donkere kanten van de samenleving,
en daar verlichtte hij de gemoederen,
gaf hij hoop aan hopeloze mensen.
Zijn weg liep langs wetenschappers, universiteiten,

en overal waar hij was toonde hij zijn kracht.

Vaak werd hij niet begrepen.

Wetenschappers geloofden hem zelden.

Zochten naar de truc.

Maar er was geen truc.

Hij was zichzelf en de kracht

en het licht dat hij uitstraalde kwam van binnenuit.

Overal kwam hij, om te prediken,

het voorbeeld te geven,

en hij kreeg vele volgelingen.

Maar hoe hij ook werd aanbeden en gezien,

nergens was hij echt thuis.

Het was een zware weg.

Tot op een dag dat hij een kunstenaar tegenkwam.

Zomaar op een dag.

Ze hadden elkaar nooit eerder ontmoet,

maar het was een geestherkenning.

Hun ziel was dezelfde, zo voelde het.

Het leven van ieder mens is een zoektocht

naar de plek waar je thuis bent,

en hier, bij deze kunstenaar,

was het voor het led lampje een ware thuiskomst.

Voor de kunstenaar voelde het net zo.

De kunstenaar had zijn leven lang gezocht

naar het ultieme materiaal,
en nu had hij het zomaar gevonden.

De kunstenaar maakte geen kunstwerk,
maar een waar meesterwerk.
Het led lampje was daarin het centrum, de kern, de ziel.
En zo leefden ze, gelukkig en samen.

Ze wisten dat er een moment zou komen
dat ze moesten scheiden.

Het moment namelijk dat de kunstenaar zijn lichaam zou verlaten.
Het kunstwerk zou dan moeten leven zonder de kunstenaar,
dat is immers het lot van alle kunst.

Maar aan dat moment wilden ze niet denken.
Ze leefden altijd in het nu,
ze leefden heel lang en heel gelukkig, altijd nu.

Bijgaande foto's werden gemaakt door Mariël Bisschops

DE WEEK VAN DE VERBEELDING

De dag van de verwekking

De dag van de vergelding

De dag van de verwondering

De dag van de verveling

De dag van de verzadiging

De dag van de verantwoording

De dag van de verademing

26, 27, 28, 29, 30, 31 mei, 1 juni

KVF

Vooraankondiging:

In de week van 26 juni organiseren we voor de tweede keer de Digitale Week van de Verbeelding. Elke dag wordt er een tekst geplaatst op de website van de KVF, bij Blogs. We hopen dat de teksten u inspireren en dat u zich laat verleiden tot een reactie.

We hebben de week in november 2013 voor het eerst georganiseerd.

De teksten en antwoorden zijn na te lezen op www.flevokunst.nl

Maandag 26 mei, De dag van de Verwekking - door Ab van Luin

Dinsdag 27 mei, De dag van de Vergelding - door Wim Timmer

Woensdag 28 mei - De dag van de Verwondering - door Nina Hermus

Donderdag 29 mei - De dag van de Verveling - door Odette Breijinck

Vrijdag 30 mei - De dag van de Verzadiging - **nog geen schrijver gevonden**

Zaterdag 31 mei - De dag van de Verantwoording - **nog geen schrijver gevonden.**

Zondag 1 juni - De dag van de Verademing - **nog geen schrijver gevonden.**

Wilt u een tekst schrijven over een van deze laatste drie onderwerpen?

Meld u aan bij Hein Walter: heinwalter@tiscali.nl

Dood Spoor 100q2 bood

#LOODS32
Zeilweg 32
8243 PK Lelystad

Dood Spoor is het thema voor de expositie welke in samenwerking met de Kunstenaars Vereniging Flevoland georganiseerd wordt. Rondom het weekend van dodenherdenking en bevrijding zullen de kunstenaars u meenemen in hun visualisatie van dit thema waar wij de titel Dood Spoor aan hebben gegeven.

Deelnemende kunstenaars:

Marisja van Weegberg, Norbert Wille, Ellen van der Schaaf, Elsa Blaaser, Gonny Geurts, Anthea Simmonds, Rob van den Broek, Michel Bongertman, Renske Leeuw, Ninette Koning, Anette Sieger, Peter Koelman, Alice Bunt, Monica Maat, Jan Coenen, Martin Koetsier, Ingrid Slaa, Clara van den Hout, Willem Hoogeveen, Anita de Harde, Kees de Kloet en Mariël Bisschops.

Zaterdag 10 mei zal psychologe Arjanne Bredemeier een lezing geven met als thema Dood Spoor.

De museumwinkel zal weer geopend zijn, en er kan weer geboden worden op de unieke kunstenaars catalogus.

Actuele informatie via FB www.facebook.com/loods32

of www.loods32.com

De tentoonstelling loopt van 3 mei t/m 11 mei. Openingstijden za-zo 14-17 uur, do-vr 15-18 uur.

Tijdens de opening op 3 mei zal Jos Rosier een performance uitvoeren.

ZATERDAG 3 MEI 16.00 UUR

Zeewolde - De Verbeelding Nieuwe Concertserie

Op zondag 30 maart startte een nieuwe concertserie in paviljoen de Verbeelding. Deze serie is een initiatief van Michel van Schaik en Rob van den Broek en wordt georganiseerd in nauwe samenwerking met stichting Muziek in Huis (MIH), stichting Wolderwelzijn, stichting De Verbeelding, stichting QEM en de ouderenbonden.

Bijzonder aan de concerten is, dat zij gratis toegankelijk zijn.

Reserveren vooraf is noodzakelijk, wilt u verzekerd zijn van een zitplaats, zolang er natuurlijk plaatsen beschikbaar zijn.

In de pauze wordt u wel gevraagd een vrijwillige bijdrage te leveren.

Voor drankjes moet worden betaald.

Reserveren: reserveren@robvdbroek.nl

Het eerste concert (30 maart jongstleden) werd verzorgd door het ensemble Trio Cortado, bestaande uit Hannah de Witte - fluit, Arthur Klaassens - hobo, Jasper Grijpink.

Het programma duurde 2 maal 30 minuten.

Volgende gratis MIH concerten in De Verbeelding zijn op:

zondag 25 mei 2014, om 15.00 uur

Cuarteto Lorca, bestaande uit
Laura Rafecas - viool,
Sofia Pastor - viool,
Geerten Feller - altviool,
Eva Otero - cello

zondag 31 augustus 2014, om 15.00 uur

Het ensemble Rodion Trio, bestaande uit
Diederik Ornée - klarinet,
Annelies Vrieswijk - saxofoon,
Mark Toxopeus - piano

zondag 26 oktober 2014, om 15.00 uur

Het ensemble Imre Rolleman - fluit
Jeroen Liedorp - piano

zondag 7 december 2014, om 15.00 uur

Het ensemble Christian van Es & Gerard van der Zijden,
bestaande uit Christian van Es - bariton,
Gerard van der Zijden – piano

MARY FONTAINE

20 jaar CREATIEF ONDERNEMER!

Expositie in Places to work Almere

29 maart tot 25 april

Een speciale expositie op een bijzondere locatie!

Places to work Almere

Wisselweg 33. Almere

VERNISSAGE 20.0:

20 jaar kunstenaar

20 kunstwerken in totaal

Speciaal voor deze expositie heeft Mary nieuw werk gemaakt. Het is een genummerde serie van negen Lotussen met elk een certificaat.

Materiaal: eierschalen.

Afmeting: 33 cm bij 33 cm inclusief lijst.

Prijs tijdens deze speciale expositie

€ 360,00 inclusief 6% btw,

inclusief lijst en een transportkist.

Nummers 1/2/4/6 zijn verkocht.

Voor informatie: info@maryfontaine.nl

Museumbezoek OPROEP

29 april 2014

Stichting De Zijderups heeft subsidie gekregen voor het project *De Muren van Archipel*.

Een van de projecten die we daar kunnen gaan organiseren, is een serie van vier museumbezoeken.

Tien bewoners van Zorgcentrum Archipel gaan dan onder begeleiding van tien vrijwilligers naar verschillende musea. We nemen rolstoelen mee en de begeleiders zijn de duwers van de rolstoelen.

We rijden met eigen vervoer naar het museum, zo'n vier personen per auto.

De kosten worden vanuit het project betaald: benzinekosten, entree, koffie en taart.

Het eerste museumdagje organiseren we op dinsdag 29 april. We vertrekken om 10.00 uur vanuit Archipel (Poëziestraat 166, Almere Literatuurwijk) naar Museum Kröller Müller in Otterlo. Verwachte terugkomst rond half 5.

We zoeken tien begeleiders, waarvan ongeveer de helft in het bezit van een auto moet zijn.

Interesse? Mail naar heinwalter@heinwalter.nl

Kotterbos Almere

Afgelopen twee jaar heeft Staatsbosbeheer het Kotterbos in Almere Buiten onder handen genomen, heringericht. Het gebied is veranderd van een bosgebied naar een open terrein met waterpartijen en wandelboulevards. Op 24 mei staat de feestelijke opening gepland.

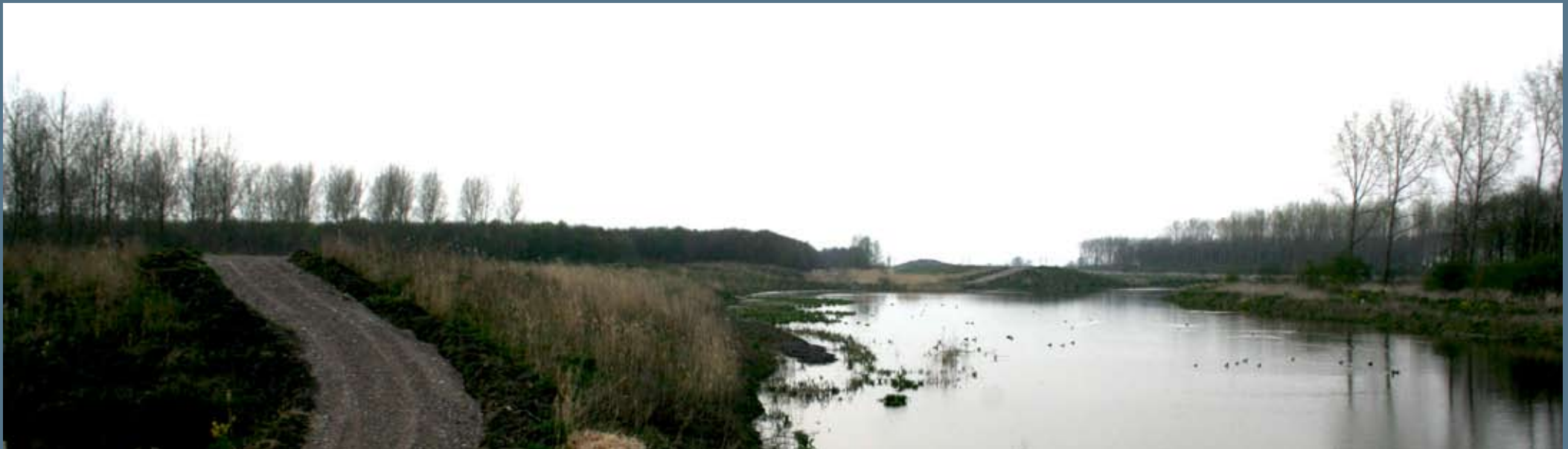
Het Kotterbos ligt aan de rand van de Oostvaardersplassen, aan de kant van Almere, maar het is feitelijk gebied van Lelystad. Onderdeel van het grote plan is een fietsbrug over de A6 en een over de Lage Vaart. De brug over de Lage Vaart is al bijna klaar.

Stichting de Zijderups is ook betrokken bij de herinrichting van het Kotterbos. In 2012 hebben kinderen van basisschool De Dukdalf en bewoners van zorgcentrum Buitenhaeghe samen ontwerpen gemaakt voor kunstwerken in de openbare ruimte.

Twee ontwerpen zijn geselecteerd.

Michel Bongertman heeft opdracht gekregen om van deze twee ontwerpen een realiseerbaar ontwerp te maken en dat ook uit te voeren.

Op 24 mei zullen beide kunstwerken - als onderdeel van een groot programma - worden onthuld.

Lelystad - stichting De Barak

Bewoners welkom bij inzaaien van kunstwerk in Warande

Zaterdag 5 april 2014 om 11.00 uur zijn bewoners (met hun kinderen) uit de wijk Warande van harte welkom om samen met kunstenaar Ernst van der Hoeven, zijn 'Royal Peat' kunstwerk in te zaaien. In de zomer kunt u dan genieten van een wuivend tapijt van wilde bloemen op de plattegrond van de 'Oranjezaal' van Huis ten Bosch. Dit kunstwerk, uit turf ('peat') opgebouwd, bevindt zich op de kavel tussen Zeepkruidstraat en de Waterkersstraat in Lelystad.

Kunstprojecten

Het inzaaien van het landschapskunstwerk is een activiteit van Stichting De Barak. De stichting ontvangt subsidie en organiseert in opdracht van de gemeente Lelystad kunstprojecten in het nieuwe stadsdeel Warande. Zij helpt daarmee de wijk een culturele identiteit te geven. De Barak geeft gedurende de bouw van Warande elk jaar een of meerdere kunstenaars opdracht een project te realiseren, geïnspireerd door de transformatie van landschap naar woonwijk en op de processen die nieuwe bewoners bezighouden.

'Kavels voor Warande'

Met het project 'Kavels voor Warande' worden op vooralsnog niet verkochte bouw kavels tijdelijke kunstprojecten gerealiseerd. Vorig jaar creëerde kunstenaar Anne Salet de 'openbare moestuin'. De wilde bloementuin in de vorm van de 'Oranjezaal' van Huis ten Bosch is het tweede in Warande te realiseren landschapskunstwerk. Een derde project volgt op 18 mei als 'De Picknickplek' van kunstenaar Jack van Mildert in gebruik wordt genomen. Het inzaaien van de turftegels van Huis ten Bosch op 5 april is een feestelijk moment, waarbij de hulp van

wijkbewoners van harte welkom is. Stichting de Barak zorgt voor een drankje ter plekke om op het te verwachten bloemrijke eindresultaat alvast te toosten.

KVF 25 jaar

KUNSTENAARS VERENIGING FLEVOLAND	www.flevokunst.nl
KUNSTENAARS VERENIGING FLEVOLAND	www.nieuwverleden.info
CORROSIA! – ALMERE	www.corrosia.nl
DE KUNSTLINIE – ALMERE	www.dekunstlinie.nl
STICHTING DE ZIJDERUPS – ALMERE	www.dezijderups.nl
BG 22 24 - ALMERE	www.bg-22-24.nl
CASLA – ALMERE	www.casla.nl
De WITTE OLIFANT - ALMERE	www.opleidingdewitteolifant.nl
ART LOCA	www.artloca.nl
EINDIG LAAGLAND	www.eindiglaagland.nl
AIR BRUSH – ALMERE	www.airbrush-almere.nl
KUNST EN ZO (GRETA VERDUIN) - ALMERE	www.kunst-enzo.nl
VERENIGING ALMERE 2018 - ALMERE	www.verenigingalmere2018.nl
DE NIEUWE BIBLIOTHEEK - ALMERE	www.denieuwebibliotheek.nl/agenda
FLOWLAND – ALMERE	www.flowland.nl
SCHUTZ ENSEMBLE - ALMERE	www.schutzensemble.nl
DE VOETNOOT, CREATIEVE ENERGIE– ALMERE	www.devoetnoot.nl
STICHTING BUITENSTAD - ALMERE	www.buitenstad.nl
STAD EN NATUUR - ALMERE	www.stadennatuur.nl
THEATERGROEP SUBURBIA - ALMERE	www.theatergroepsuburbia.nl
THEATERGROEP ONGEREMD - ALMERE	www.theatergroepongeremd.nl
DE BONTE HOND - ALMERE	www.bontehond.net
THEATERGEZELSCHAP VIS À VIS - ALMERE	www.visavis.nl
JEUGDTHEATER HET BLAUWE HUIS - ALMERE	www.hetblauwehuis.nl

SCHOUWBURG IN DRONTEN:	www.meerpaal.nl
SCHOUWBURG IN ALMERE:	www.schouwburgalmere.nl
SCHOUWBURG IN LELYSTAD:	www.agora-lelystad.nl
SCHOUWBURG IN EMMELOORD:	www.theater-voorhuis.nl

CUNST

LOODS 32 - LELYSTAD	www.loods32.com
NIEUW LAND ERFGOEDCENTRUM – LELYSTAD	www.nieuwlanderfgoed.nl
STICHTING ORGACOM – LELYSTAD	www.orgacom.nl
STICHTING DE BARAK – LELYSTAD	www.debarak.nl
DE KUBUS – LELYSTAD	www.dekubuslelystad.nl
HET FLEVO-LANDSCHAP –LELYSTAD	www.flevo-landschap.nl
DIJKDICHTERS	www.dijkdichters.info
UITGAST	www.uitgast.nl
FIEVOLANDSE THEATERVERENIGING JTL	www.jtl-theater.nl
KAMERKOOR LELYSTAD - LELYSTAD	www.kamerkoorlelystad.nl
LAK (Lelystadse amateur kunstenaars)	www.atelierdeveste.nl
KUP 11 LELYSTAD	www.kup-11.nl
MUSEUM NAGELE – NAGELE	www.museumnagele.nl
MUZISCH CENTRUM – EMMELOORD	www.muzischcentrum.nl
JONGEREN POPPODIUM - EMMELOORD	www.de-klos.nl
DE VERBEELDING – ZEEWOLDE	www.deverbeeldingzeewolde.nl
HOTEL VAN SAAZE – KRAGGENBURG	www.hotelvansaaze.nl
NATUURMONUMENTEN – KRAGGENBURG	www.natuurmonumenten.nl
DANSCENTRUM ARTISTIQUE	www.danscentrumartistique.nl
KUNST IN DE OPENBARE RUIMTE	www.kunstindeopenbareruimte.nl
KUNST IN DE OPENBARE RUIMTE	www.flevolanderfgoed.nl/home/kunst.html
DE GESCHIEDENIS VAN FLEVOLAND	www.flevolandbovenwater.nl
APOLLO ENSEMBLE	www.apollo-ensemble.nl
XL DE ATELIER – DRONTEN	www.xldeateliers.nl
KUNSTRAAD DRONTEN- DRONTEN	www.kunstraaddronten.nl
FLEVOKU(N)STBOULEVARD	www.flevokunstboulevard.nl
DRONTEN IN BEELD	www.dronteninbeeld.nl
Galerie ART nivo - ALMERE	www.artnivo.nl
HET KUNSTHUIS – ALMERE	www.hetkunsthuis.nl
GALERIE ALOSERY - ALMERE	www.aloseryart.nl/applicatiePagina.php
AIS ART – ALMERE	www.ais-art.nl
BUREAU VOOR KUNSTPROJECTEN – ALMERE -	www.kunstprojecten.nl
DO GALLERY - ALMERE	www.dogallery.nl
KUNSTUILEEN – LELYSTAD	www.kunstuitleen-flevoland.nl
KUNSTUILEEN DE VESTE - LELYSTAD	www.atelierdeveste.nl
KUNSTHUIS CALLIOPE – LELYSTAD	www.kunsthuiscalliope.nl
HIVA OA ART GALLERY - LELYSTAD	www.hivaoa.nl
GALERIE AAN DE AMSTEL - DRONTEN	www.aandeamstel.nl
KUNSTUILEEN – EMMELOORD	www.kunstuitleenemmeloord.nl
GALERIE KIK – EMMELOORD	www.galeriekik.nl
GALERIE DE PAARDENSTAL - ESPEL	www.galeriedepaardenstal.nl

Cunst